

שונה אך שונה

חופשת התגים המגיעה מיד עם התחלת הלמודים אהובה על כולם. כאלו לא הספיקו חדשי הקיץ. בדרך כלל אנחנו נוסעים לטייל בארץ, לעתים לצפון ולפעמים לדרום.

בדרך אנחנו מבקרים משפחה או חברים, אבל הפעם אמרה אמא: "אנחנו נשארים בבית כי סבתא חולה". לא ידעתי איך להגיב ל"בשורה" של אמא. מצד אחד אני מאוד אוהב את סבתא ודואג לשלומה. אבל מה? להשאיר בבית בחפשת ספות? זה יהיה נורא, חשבת. גם אחי ואחותי לא נראו נלהבים. אבל לא אמרנו מלה. יתראו שיהיה נחמד, אמרה אמא כאלו קראת את מחשבותינו. ואמא ... כמו תמיד ...

"כל אחד ינצל את השבוע לפעולה אחת שרצה ללמוד ולא פנה לה זמן עד היום," הציעה אמא.

למשל, רותי אחותי הקטנה תלמד לרכב על אופניים. אחותי הגדולה תתאמן יותר ברצינות על הרקוד ששלה לקראת המבחנים של "נולד לרקד" ואני? אני אלמד לצלם, אבל לא סתם צלום, כזה איכותי. קבלתי מצלמה ליום הלדתי, אבל לא באמת ידעתי כיצד להשתמש בה כדי להפיק תמונות מיוחדות.

כל בקר יצאתי למקום אחר ועם אבא שלמד אותי את סודות הצלום צלמתי תמונות רבות. אחת הצלחנו למקום מיוחד שמפתחים בו תמונות וראינו מה יצא. כל יום התמונות היו טובות יותר, עד שאבא אמר שאני כבר יכול לצאת לבד לצלם.

לא הרגשנו כיצד עף לו השבוע: כל אחד מאתנו הרויח משהו חשוב באותו שבוע, למדנו שגם במסגרת הבית אפשר להנות. לפעמים אני חושב שאולי כדאי ששוב מישו יהיה חולה, ונוכל להשאיר בבית, ולא נצטרך לנסע לשום מקום.